ആയുർവേദവും ആധുനികശാസ്ത്രവും

വൈദ്യഭൂഷണം കെ. രാഘവൻ തിരുമുൽപ്പാട്

ആയുർവേദത്തിന്റെ ശാസ്ത്രീയതയെക്കുറിച്ച് വൈദ്യന്മാർ തമ്മിൽ ചർച്ച ചെയ്ത് സ്വയംസിദ്ധരും തൃപ്തരുമാകാറുണ്ടെങ്കിലും, പ്രാമാണികങ്ങളായ കേന്ദ്രങ്ങളിൽ നിന്നുതന്നെ ഇപ്പോഴും സംശയവും ആക്ഷേപവും ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ട് എന്നതിന് തെളിവാണ് ഈയിടെ കോഴിക്കോട്ട് വെച്ചുനടന്ന മെഡിക്കൽ അസ്സോസിയേഷന്റെ യോഗത്തിൽ ചെയ്യപ്പെട്ട ചില പ്രസംഗങ്ങൾ. ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരെന്ന അംഗീകാരവും ബഹുമതിയും ലഭിച്ചിട്ടുള്ള അവർ സത്യസന്ധതയും ആത്മാർത്ഥതയും ഇല്ലാത്തവരാണെന്നാക്ഷേപിച്ചിട്ടോ എന്തെങ്കിലും പറഞ്ഞോട്ടെ എന്നവഗണിച്ചിട്ടോ കാര്യമില്ല. എന്തുകൊണ്ടാണവർ അങ്ങിനെ പറയുന്നതെന്ന് ചുഴിഞ്ഞാലോചിച്ചാലേ നമുക്കുതന്നെ സംഗതിയുടെ സ്ഥിതി വ്യക്തമാവുകയുള്ളു. പരസ്പരം അവ്യക്തങ്ങളായ സങ്കേതങ്ങളുപയോഗിച്ച് ആക്ഷേപവും സമാധാനവും ഉന്നയിക്കുക എന്നതാണ് ഇതുവരെയുള്ള സാമാന്യമായ സമ്പ്രദായം. അത് പ്രശ്നത്തെ ഒട്ടുംതന്നെ പരിഹരിക്കുന്നില്ല. പറഞ്ഞാലും പറഞ്ഞാലും തീരാതെ, അന്യോന്യം മനസ്സിലാവാതെ ഒരു ദോഷചക്രത്തിൽ (Vicious Circle) കിടന്നു കറങ്ങുന്നത് ആരെയും എവിടെയും എത്തിക്കുകയില്ലല്ലോ. സാങ്കേതികമായ മണ്ഡലത്തിൽനിന്ന്, അനുഭവത്തിന്റെ മേഖലയിലേക്ക്, ആയുർവേദചികിത്സകൊണ്ട് രോഗം, പലപ്പോഴും മറ്റ് സമ്പ്രദായപ്രകാരം അസാദ്ധ്യമെന്ന് കയ്യൊഴിക്കപ്പെട്ട രോഗം തന്നെ, ശമിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ എന്ന വസ്തുതയിലേക്ക് ആക്ഷേപകരുടെ കണ്ണെത്തുന്നില്ലല്ലോ എന്നേ ഖേദിക്കേണ്ടതുള്ളു. അഥവാ മേൽപ്പോട്ടു നോക്കിക്കൊണ്ട് നിൽക്കുന്നവന്, താഴെ ചുറ്റുപാടും നടക്കുന്നത് ദൃഷ്ടിയിൽ പെടുന്നില്ല എന്നതിൽ ആശ്ചര്യപ്പെടാനില്ല.

ആധുനികശാസ്ത്രവും ആയുർവേദവും തമ്മിലുള്ള അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങളും ആക്ഷേപപ്രത്യാക്ഷേപങ്ങളും ഉദയം ചെയ്യുന്നത് അവയുടെ സമീപനത്തിലുള്ള വ്യത്യാസത്തിൽനിന്നാകുന്നു. എല്ലാ ജ്ഞാനങ്ങളേയും അവയുടെ ഉപായങ്ങളെയും ഉപാധികളേയും

ഉൾക്കൊള്ളത്തക്കവണ്ണം സയൻസ് (Science) എന്ന ശബ്ദം വളരെ വ്യാപകമായ അർത്ഥത്തിൽത്തന്നെ ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ആധുനിക ശാസ്ത്രത്തിന്റെ സമ്പ്രദായം അപഗ്രഥനാത്മകമാണെന്ന് (Analytical) സാമാന്യമായി പറയാവുന്നതാണ്. അത് വിശകലനം ചെയ്ത്, അംഗീകരിച്ച് നിഗമനങ്ങളിലേക്ക് എത്തുന്നു. അതിന് അതിന്റേതായ മെച്ചമുണ്ടെങ്കിലും, സമഗ്രതയോ സമ്പൂർണ്ണതയോ അവകാശപ്പെടാൻ സാദ്ധ്യമല്ല എന്ന നില ആ സമീപനവിശേഷം കൊണ്ടുണ്ടായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. നിരീക്ഷണപരീക്ഷണങ്ങൾകൊണ്ട് നിരന്തരം മുന്നേറിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്, സയൻസ് എന്നുപറയുമ്പോൾ, സയൻസിന്റെ ഭാവം എന്തെങ്കിലും നിഗമനത്തിലോ ഏതെങ്കിലും വസ്തുതയിലോ അല്ല സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്, നേരെമറിച്ച് നിരീക്ഷണപരീക്ഷണാത്മകമായിരിക്കുന്ന ഗവേഷണത്തിലാണ് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്, അഥവാ അത്തരം ഗവേഷണമാണ് സയൻസ് എന്നുതന്നെ ഏറെക്കുറെ അംഗീകരിക്കേണ്ടിവരുമല്ലോ- സത്യത്തിൽ നിന്ന് അധികം സത്യത്തിലേക്ക് (From truth to more truth) പുരോഗമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സയൻസ് സത്യത്തെ പാരമാർത്ഥികമായല്ല, വ്യാവഹാരികമായാണ് അംഗീകരിക്കുന്നത് എന്നുവേണം പറയുവാൻ. വ്യവഹാരികമായ സത്യത്തിന് കാലികവും ആപേക്ഷികവുമായ പ്രാമാണ്യമേ ഉണ്ടാവാൻ നിവൃത്തിയുള്ളു. അതുതന്നെയാണല്ലോ ആധുനിക ശാസ്ത്രത്തിന്റെ സിദ്ധാന്തങ്ങളായ തിയറികളുടെ (Theories) സ്ഥിതിയും, പുതിയ പുതിയ നിരീക്ഷണപരീക്ഷണങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ ചെന്നെത്തുന്ന പുതിയ നിഗമനങ്ങളെ അംഗീകരിക്കുന്നതിനുള്ള വൈമനസ്യമില്ലായ്മയേയും ചിന്താഗതിയിലും പ്രവർത്തനരീതിയിലും ഉചിതമായ, പരിവർത്തനം വരുത്തുന്നതിലുള്ള സന്തോഷത്തേയുമാണല്ലോ ശാസ്ത്രീയമായ സമീപനം (Scientific approch)എന്നു പറയുന്നത്.

ആയുർവേദത്തിന്റെ സമീപനമാകട്ടെ, ഉദ്ഗ്രഥനാത്മക (Synthetical)മാകുന്നു. അത് മൗലികങ്ങളായ ചില തത്വങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി അനുഭവങ്ങളുടെ സ്വഭാവത്തെ സമഗ്രമായി മനസ്സിലാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. അഥവാ സമഗ്രമായ സമീപനംകൊണ്ട് അനുഭവങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന ചില മൗലികങ്ങളായ തത്വങ്ങളിൽ ചെന്നെ

ത്തിയിരിക്കുന്നു. ആശയം വ്യക്തമാവുന്നതിന് ഇവിടെ അൽപമൊരു വിശദീകരണം ആവശ്യമാണ്. ത്രിദോഷസിദ്ധാന്തത്തെ പരിശോധിക്കുക. വാതപിത്തകഫങ്ങൾ അപഗ്രഥനാത്മകമായ ആധുനികശാസ്ത്രത്തിന്റെ വിശകലനത്തിന് വിധേയമാവുന്നതാണോ? ശരീരത്തെ എങ്ങനെയെല്ലാം അപഗ്രഥിച്ച് എന്തെല്ലാം സിദ്ധാന്തങ്ങളെ ആവിഷ്ക്കരിച്ചാലും, അവയെല്ലാം അങ്ങിനെതന്നെ അംഗീകരിച്ചാലും ആയുർവേദത്തിന്റെ സങ്കേതപ്രകാരം പിന്നെയും കാര്യകാരികളായി വാതപിത്തകഫങ്ങൾതന്നെ അവശേഷിക്കുന്നുവല്ലോ. ലക്ഷണാത്മകങ്ങളും അങ്ങനെ ഭാവാത്മകങ്ങളുമാണ് ദോഷങ്ങൾ. ആലോചിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ രസരക്താദികളായ ധാതുക്കളും ആയുർവേദസിദ്ധാന്തപ്രകാരം ലക്ഷണാത്മകങ്ങളാകുന്നു. രൂപാത്മകമായ ഒരവസ്ഥകൂടിയുണ്ടെങ്കിലും, ലക്ഷണങ്ങളെക്കൊണ്ട് ഭാവാത്മകമായിട്ടാണ് അവ ആയുർവേദത്തിൽ വർണ്ണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് എന്നു വ്യക്തമാണ്. പഞ്ചഭൂതങ്ങളുടെ സ്ഥിതിയും അതുതന്നെ. എന്തിന് സ്ഥൂലങ്ങളായ ദ്രവ്യങ്ങൾപോലും നമുക്കു ഗുണാത്മകങ്ങളാണല്ലോ.

നമ്മുടെ ഔഷധനിഘണ്ടുക്കളെല്ലാം ഗുണപാഠങ്ങളാണ്. ഓരോ ദ്രവ്യവും അപഗ്രഥനത്തിൽ എങ്ങനെയിരിക്കുമെന്നല്ല, ശരീരത്തിൽ എന്തു ഗുണങ്ങളെയാണുളവാക്കുക എന്നാണ് ചിന്തിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ദ്രവ്യങ്ങളിലെ ഭൂതാംശങ്ങളെ വിശകലനം ചെയ്യുന്നതും ഈ ഗുണങ്ങളാകുന്ന ലക്ഷണങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാകുന്നു. ആയുർവേദസിദ്ധാന്തം തന്നെ, അംഗീകരിക്കപ്പെട്ട ഇരുപത് ഗുരുമന്ദാദികളായ ഗുണങ്ങളിൽ പടുത്തയർത്തപ്പെട്ടതാണെന്നു കരുതേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ദോഷങ്ങളേയും ധാതുക്കളേയും മലങ്ങളേയും അവയുടെ സാമ്യവൈഷമ്യങ്ങളേയും പ്രകൃതിവികൃതികളേയും എല്ലാം സാമാന്യമായി ബോധിപ്പിക്കുന്നത് ഈ ഗുണഭേദങ്ങളാണ്. ശരീരത്തേക്കുറിച്ച് ബോധം നൽകുന്ന അവതന്നെ ആഹാരങ്ങളും ഔഷധങ്ങളുമായി കൽപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന പദാർത്ഥങ്ങളെക്കുറിച്ചും അറിവുണ്ടാക്കുന്നു. നിദ്ര ഗുരുവാണ്, ജാഗരം ലഘുവാണ്, വിശ്രമം സ്നിഗ്ദ്ധമാണ്, പരിശ്രമം രൂക്ഷമാണ് എന്നിങ്ങനെ വിഹാരങ്ങളെപ്പോലും അവ ശരീരത്തിൽ ജനിപ്പിക്കുന്ന ഗുണങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി വിവരിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്.

ഈ സമീപനം വസ്തുനിഷ്ഠമല്ല, ആത്മനിഷ്ഠമാണ്, (Subjective, not objective) എന്നു പറയാതെ കഴിയില്ല. സയൻസിന്റെതാകട്ടെ സമ്പ്രദായം വസ്തുനിഷ്ഠമാകുന്നു. സൂക്ഷ്മമായാലോചിച്ചാൽ യന്ത്രാദികളെ ഉപയോഗിക്കുന്നത് പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളും മനസ്സും തന്നെയാകയാൽ അവസാനഫലത്തിൽ, ഒരു വിധത്തിൽ അതിന്റെ നിഗമനവും ആത്മനിഷ്ഠമാണെന്നു കാണാൻ വിഷമമില്ല. എങ്കിലും ആയുർവേദത്തിന്റെ സമീപനം ആത്മനിഷ്ഠമാണെന്നുള്ളതിനു തർക്കമില്ല. ദ്രവ്യങ്ങളുടെ ഘടനയെക്കുറിച്ചും മറ്റും മനസ്സിലാക്കുന്നതിന്ന്, ദ്രവ്യങ്ങളെ ദ്രവ്യങ്ങളെന്നനിലക്കു കാണുന്നതിന്, ആത്മനിഷ്ഠമായ സമീപനം മതിയവുകയില്ല എന്നു ചിലർക്കു തോന്നുമെങ്കിലും, ആരോഗ്യത്തിലും രോഗത്തിലും ആഹാരമായും ഔഷധമായും ദേഹസ്ഥിതിയെ പാലിക്കാനും ഭേദപ്പെടുത്താനും ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതിനുവേണ്ട അറിവ് ആത്മനിഷ്ഠമായ അറിവുകൊണ്ടു കിട്ടുമെന്നതിനു സംശയമില്ല.

എങ്ങിനെ ആത്മനിഷ്ഠമായി, ഗുണാധിഷ്ഠിതമായ ജ്ഞാനം ദ്രവ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുണ്ടായി, എങ്ങിനെ ഉണ്ടാക്കാം എന്നു ചോദിക്കാവുന്നതാണ്. ദ്രവ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ഗവേഷണത്തിന് ആയുർവേദത്തിൽ ലാബറട്ടറി മനുഷ്യശരീരം തന്നെയാണ്. ഹോമ്യോപ്പതിക്കാർ കരുതാറുണ്ട്, ഔഷധങ്ങളെ Prove ചെയ്യുക എന്നത് അവരുടെ സമ്പ്രദായമാണെന്ന്. എന്നാൽ ആയുർവേദത്തിൽ വളരെ വ്യാപകമായ തോതിൽ പ്രൂവിങ്ങ് നടന്നിട്ടുണ്ട് എന്നതിന് ദ്രവ്യഗുണപാഠങ്ങൾതന്നെ പ്രമാണമാണ്. ഹോമ്യോപ്പതിയിൽ ഉള്ളതുപോലെ അത്ര ആഴത്തിലല്ല എന്നു തോന്നാം. എന്നാൽ പരപ്പ് അതിൽ കൂടുമെന്നതിനും, ആയുർവേദസിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ സ്വഭാവം അത്ര ആഴത്തിലുള്ള പ്രൂവിങ്ങ് ആവശ്യമാക്കിത്തീർക്കുന്നില്ല എന്നതിനും സംശയമില്ല. അടുത്തകാലത്തായി ലാബറട്ടറികളിൽ, ആയുർവേദ ഔഷധങ്ങളുടെ ഗുണനിർണ്ണയത്തിനുവേണ്ടി നടത്തപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഗവേഷണങ്ങൾ പ്രതീക്ഷിച്ചത്ര പ്രയോജനപ്പെട്ടിട്ടില്ല എന്നത് ഒരു പരമാർത്ഥമാണല്ലോ. ആയുർവേദത്തിൽ ആവശ്യമായ ഗവേഷണം ക്ലിനിക്കൽ റിസർച്ച് ആണെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നു. ചികിത്സയിൽ ഉപയോ

ഗിച്ചുനോക്കി സാധുത്വവും തൃപ്തിയും സമ്പാദിക്കുക എന്ന സമ്പ്രദായമാണത്. പുതിയ ഔഷധങ്ങളെ പ്രത്യേകിച്ചു കണ്ടുപിടിക്കേണ്ട ആവശ്യമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ നിർദ്ദിഷ്ടങ്ങളായ ഔഷധങ്ങളെത്തന്നെ പരീക്ഷിച്ചു പരിശോധിച്ച് തൃപ്തിപ്പെടേണ്ടതേ ഉള്ളു. ഒരു വിധത്തിൽ അത് റിസർച്ച് അഥവാ പുനരന്വേഷണം മാത്രമാണ്. ഔചിത്യംപോലെ ആവശ്യമനുസരിച്ച് ദ്രവ്യങ്ങളുടെ സംയോഗവിയോഗങ്ങൾകൊണ്ടു പുതിയ യോഗങ്ങളെ രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിനു യാതൊരു വിരോധവുമില്ല. *ബുദ്ധിമതാം തൂദാഹരണമാത്രമേവ*- ബുദ്ധിമാന്മാർക്കു മാതൃകക്കുവേണ്ടി മാത്രമാണ് ആചാര്യന്മാർ യോഗങ്ങളെ ഉദാഹരിച്ചിരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ പരിശോധിക്കുകയും പ്രശസ്തങ്ങളായ രോഗങ്ങളെ കണ്ടുപിടിച്ച് ചികിത്സയിൽ പ്രയോഗിച്ചുനോക്കി ബോദ്ധ്യപ്പെട്ട് പ്രസിദ്ധങ്ങളാക്കുകയും ചെയ്താൽ ഏതു രോഗത്തിനും ഏതു രൂപത്തിലുള്ള രോഗത്തിനും ആയുർവേദം ഔഷധവിഷയത്തിൽ ദരിദ്രമല്ല എന്നു വ്യക്തമാകും. ദ്രവ്യങ്ങളെ തിരിച്ചറിയുക മുതലായ കാര്യത്തിലാണ് ഇന്നു കൂടുതലായി അന്വേഷണം വേണ്ടിയിരിക്കുന്നതെന്ന തോന്നലാണ് ഉള്ളത്. ശാഖാചംക്രമണം. ഇവിടെ നിൽക്കട്ടെ.

ആത്മനിഷ്ഠമായ സമീപനത്തിന് വ്യക്തമായ ഒരു മെച്ചമുണ്ട്. ശാരീരവും മാനസവുമായി അനുഭവപ്പെടുന്ന എല്ലാ വികാരങ്ങളേയും വേദനകളേയും ആശ്രയിച്ച് ആരോഗ്യത്തിന്റെ ഭാവഭേദങ്ങളായ രോഗങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കുകയും ചില ചില ഗുണങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ അവയെ കണക്കാക്കി ഔഷധങ്ങളെ തെരഞ്ഞെടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട് സാർവ്വത്രികമായ ഒരു തരം സമഗ്രത ആ സമ്പ്രദായത്തിന്നുണ്ടാവുമല്ലോ. *സ ഏവ കുപിതോ ദോഷഃ* എന്ന സങ്കൽപ്പത്തിൽ ഏതു രോഗത്തെയും വിജയപൂർവ്വം സമീപിയ്ക്കുവാൻ സാധിയ്ക്കുന്നു. വാതികമായി എൺപതും പൈത്തികമായി നാൽപ്പതും ശ്ലൈഷ്മികമായി ഇരുപതും എന്നു കൽപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള വികാരങ്ങളിൽ നിന്ന് വ്യതിരിക്തമായ ഒരു വികാരം അനുഭവപ്പെടാനില്ല എന്നതാണല്ലോ പരമാർത്ഥം. അതിനുതക്കവണ്ണം ഗുണനിർണ്ണയം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ദ്രവ്യങ്ങൾ സാർവ്വ

ത്രികമായ ഔഷധസമ്പത്തായും തീർന്നിരിക്കുന്നു. ആയുർവേദചികിത്സ യുടെ സിദ്ധാന്തപരമായ പൂർണ്ണത വ്യക്തമാവുന്നത് ഇവിടെയാണ്. സാങ്കേതികമായ ഈ സമീപനംകൊണ്ട് ചികിത്സയിലേർപ്പെടുന്ന വൈദ്യൻ *ന സഃ സ്ഖലതി ജാതുജിൽ*-ഒരിക്കലും തെറ്റിപ്പോകുന്നില്ല. ഇന്നത്തെ രീതിയിൽ ഇത്രയെങ്കിലും ആയുർവേദം നിൽക്കുന്നതുതന്നെ സാങ്കേതികമായ ഈ ഭദ്രതകൊണ്ടാണ് എന്നത് നിർവ്വിവാദമത്രെ.

എന്നാൽ ഈ സമീപനത്തിനു പ്രധാനമായ ഒരു ദോഷമുണ്ട്. അത് ഒരുതരം യഥാസ്ഥിതികത്വത്തിലേക്ക്, പരിഷ്ക്കാരവൈമുഖ്യത്തിലേയ്ക്ക് നയിക്കുന്നു. ഉചിതവും ആവശ്യവുമായ സാങ്കേതികമായ ഭദ്രതയെ ഒരു വിധത്തിലും ബാധിക്കാത്ത, സംവിധാനങ്ങളിൽ സൗകര്യത്തെ വർദ്ധി പ്പിയ്ക്കുന്ന പരിഷ്ക്കാരത്തെപ്പോലും എതിർക്കുവാനുള്ള മനോഭാവം അതു നിമിത്തം ഉണ്ടായിത്തീരുന്നു. പരിഷ്ക്കാരത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള പരിഷ്ക്കാരത്തിലുള്ള ആവേശമെന്നപോലെതന്നെ സിദ്ധാന്തപരമായി വിലക്ഷണങ്ങളല്ലാത്ത സൗകര്യദായകങ്ങളായ പരിഷ്ക്കാരങ്ങളെ എതിർക്കുന്നതും ശാസ്ത്രസദ്ഭാവത്തെ മനസ്സിലാക്കാത്തതുകൊണ്ടാണ്. ആ എതിർപ്പ് ആയുർവേദം കൊണ്ടുള്ള പ്രയോജനത്തെയും അതിന്റെ പ്രചാരത്തേയും വളരെ സങ്കുചിതമാക്കിത്തീർക്കും.

ഇത്രയും പറഞ്ഞതിൽനിന്ന് ആധുനികശാസ്ത്രവും ആയുർവേദവും സമീപനത്തിൽ എങ്ങനെ വ്യത്യസ്തങ്ങളായിരിക്കുന്നു വെന്ന് സാമാന്യമായി വ്യക്തമായിട്ടുണ്ടാവുമല്ലോ. വ്യക്തിയ്ക്കുണ്ടാവുന്ന അനുഭവങ്ങളുടെ സ്വഭാവത്തെ ആകെത്തന്നെ കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ട് പ്രവർത്തിയ്ക്കുകകൊണ്ടാണ് ആയുർവേദത്തെ ഉദ്ഗ്രന്ഥനാത്മകം എന്നു പറഞ്ഞത്. സയൻസ് എന്നതിന് പലേ നിർവ്വചനങ്ങളും ഉണ്ട്. കൃത്യ മായ അനുഭവത്തിന്റെ വസ്തുനിഷ്ഠമായ അവബോധമാകുന്നു വിജ്ഞാനം എന്ന അഭിപ്രായപ്രകാരം ആയുർവേദവും വിജ്ഞാനം തന്നെയാകുന്നു. Philosophy is the study of the nature of experience as a whole. It seeks to understand the whole in the light of its central principles. അനുഭവത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെ സമഗ്രമായി പഠിയ്ക്കുന്നതാകുന്നു തത്വ

ശാസ്ത്രം. അത് അതിന്റെ കേന്ദ്രതത്വങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ സമഗ്രത്തെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ ശ്രമിയ്ക്കുന്നു. The particular science investigates particular portions of the content of our experience. പ്രത്യേകമായ വിജ്ഞാനം നമ്മുടെ അനുഭവത്തിന്റെ ആകെത്തുകയുടെ പ്രത്യേകമായ അംശത്തെക്കുറിച്ച് ആരായുന്നു. ഇങ്ങനെ വകതിരിച്ചുപറയുന്നവരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ ആയുർവേദം തത്വശാസ്ത്രത്തിന്റെ (Philosophy) മണ്ഡലത്തിൽപ്പെട്ടതാണെന്നു തോന്നും. പ്രത്യേകിച്ചും മെറ്റീരിയൽ സയൻസ് (വസ്തുനിഷ്ഠമായ വിശകലനാത്മകമായ വിജ്ഞാനം) ന്റെ മേഖലയിലേയ്ക്ക് ആയുർവേദത്തെ ഉൾപ്പെടുത്തുവാൻ ബുദ്ധിമുട്ടാണെന്നുകാണാൻ വിഷമമില്ല. ആയുർവേദത്തിന്റെ വീക്ഷണം മെറ്റീരിയൽ എന്ന അർത്ഥത്തിൽ ഭൗതികമല്ല. ഭൂതനിഷ്ഠങ്ങളായ ചില ധർമ്മങ്ങളെ പ്രധാനമാക്കിയാണ് അതു പ്രവർത്തിയ്ക്കുന്നത്. ആ നിലയ്ക്ക് പുതിയൊരർത്ഥത്തിൽ അതിനെ ആദ്ധ്യാത്മികമാണെന്നു കരുതാം. ഓരോ ദ്രവ്യത്തേയും ഔഷധത്വേന പരിഗണിയ്ക്കുമ്പോൾ അതിന്റെ ഏതെങ്കിലും ഒരു ഘടകത്തെയല്ല വിഷയമാക്കുന്നത്. അതിന്റെ ആകെത്തന്നെയാണ് കണക്കിലെടുക്കുന്നത്. കടുക്കയെന്നും കൂവളമെന്നും നാം നിശ്ചയിക്കുമ്പോൾ അതിലോരോന്നിലുമുള്ള ഏതെങ്കിലും പ്രത്യേകമായ പ്രവർത്തകമൂല്യത്തെ (Active Principle) അല്ല ഉദ്ദേശിയ്ക്കുന്നത്.

അതുകൊണ്ടുകൂടിയാണ് ഔഷധഗവേഷണത്തിനും രംഗം ആയുർവേദത്തിൽ അപ്രധാനമായിമാത്രം ലാബറട്ടറിയാണെന്നും, പ്രധാനമായും അത് ശരീരം തന്നെയാണ് എന്നും മുമ്പ് സൂചിപ്പിച്ചത്. ഇങ്ങനെ വളരെ സങ്കുചിതമായ അർത്ഥത്തിൽ ആയുർവേദം ഒരു സയൻസല്ല എന്നും അതൊരുതരം ആദ്ധ്യാത്മികതത്വശാസ്ത്രം, മാത്രമാണെന്നും വരുന്നത് ഒരു വിധത്തിലും അപകർഷകമല്ലതന്നെ. അത്തരം സമീപനത്തിൽകൂടി പ്രവർത്തിയ്ക്കുന്ന ആയുർവേദം ചികിത്സാപരമായി വിജയമാണോ എന്നതാണ് പ്രശ്നം. ആരോഗ്യപരമായും ആവശ്യത്തെ നിർവ്വഹിയ്ക്കുന്നതിന് അതിന്നു കഴിവുണ്ടെങ്കിൽ, നിർവ്വചനത്തിൽ എന്തെങ്കിലും ഭംഗിക്കുറവുണ്ടെങ്കിൽത്തന്നെയും - അതിൽ അഭിമാനത്തിനു ഭംഗമൊന്നുമുണ്ടാവുന്നില്ല. സ്വന്തം സമീപനത്തെ മാനദണ്ഡമാക്കിയാണ്

ഓരോരുത്തരും അഭിപ്രായം പ്രകടിപ്പിയ്ക്കുന്നത്. ആധുനികശാസ്ത്രത്തിന്റെ സമീപനമല്ല ആയുർവേദത്തിന് എന്നത് അതിന് അപകർഷകമാണെങ്കിൽ ആയുർവേദശാസ്ത്രത്തിന്റെ സമീപനമല്ല ആധുനികശാസ്ത്രത്തിന് എന്നത് അതിനും അപകർഷകം തന്നെയാവണം. ആയുർവേദം സൈന്റിഫിക് അല്ല എന്ന് ആരെങ്കിലും പറഞ്ഞാൽ സയൻസ് എന്നതിന് തങ്ങൾ നൽകുന്ന മാനദണ്ഡം ആയുർവേദത്തിനു പറ്റുന്നില്ല എന്നേ അർത്ഥമുള്ളു. ആരെങ്കിലും അങ്ങിനെ പറഞ്ഞാൽ ലേശംപോലും ലജ്ജയോ അപമാനമോ കൂടാതെ സമീപനത്തിലുള്ള വ്യത്യാസത്തെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിയ്ക്കുകയും ചികിത്സാവിഷയകമായ സാമർത്ഥ്യത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി സ്വന്തം പ്രാമാണ്യത്തെ സ്ഥാപിയ്ക്കുവാൻ നോക്കുകയുമാണ് ആയുർവേദവൈദ്യന്മാർ ചെയ്യേണ്ടത്.

ആയുർവേദത്തിന്റെ സമീപനം ഉദ്ഗ്രഥനാത്മകമാണെന്നുള്ളതുകൊണ്ട്, സിദ്ധിയ്ക്കുന്ന അനുഭവങ്ങളെ അവഗണിയ്ക്കണമെന്നു താൽപര്യമില്ല. സജ്ജീകരണങ്ങളേയും സംവിധാനങ്ങളേയും സൗകര്യപ്പെടുത്തുന്നതിനുവേണ്ടി എവിടെനിന്നു കിട്ടുന്ന അറിവിനേയും പ്രയോജനപ്പെടുത്താവുന്നതാണ്. എന്നുമാത്രമല്ല മാർഗ്ഗാന്തരത്തിൽക്കൂടിയുള്ള സമീപനം സ്വന്തം ആശയങ്ങളേയും രീതികളേയും അധികം വ്യക്തമാക്കിത്തീർക്കുകയും ചെയ്യും. എങ്കിലും ആയുർവേദത്തിന്റെ സാങ്കേതികമായ ഭദ്രതയെ ചോദ്യം ചെയ്യുക എന്നത്, കാര്യസിദ്ധിയിൽ അത് അപര്യാപ്തമാണെന്ന് വ്യക്തമാവുമ്പോഴേ പാടുള്ളു. അപര്യാപ്തമാണെന്ന് വ്യക്തമാവുന്നെങ്കിൽ അതിൽ അഭിമാനം വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത് അശാസ്ത്രീയമായ സമീപനമാണെന്നും കരുതേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഇന്ന് വൈദ്യന്മാരുടെ പ്രധാനമായ കർത്തവ്യം ആയുർവേദത്തിന്റെ സാമർത്ഥ്യത്തെ വ്യക്തമാക്കിത്തീർക്കുന്നതിനുതക്കവണ്ണം, അതിന്റെ സമീപനത്തെ മനസ്സിലാക്കി അതിനു തക്കവണ്ണം കൃത്യനിർവ്വഹണത്തിൽ പ്രാപ്തന്മാരായിത്തീരുക എന്നതാകുന്നു.

(ആര്യവൈദ്യൻ സോവനീർ - 1962)